

John Marrs

Pasagerii

Traducere din limba engleză de
Mihaela Apetrei

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Ioana Andreea Tudose

Design și ilustrație copertă: Andrei Gamaț

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Răzvan Nasea

Corectură:
Dușa Udrea-Boborel
Irina Mușătoiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MARRS, JOHN

Pasagerii / John Marrs ; trad. din lb. engleză de Mihaela Apetrei. -
București : Editura Trei, 2022
ISBN 978-606-40-1248-7
I. Apetrei, Mihaela (trad.)
821.111

Titlul original: The Passengers
Autor: John Marrs

Copyright © John Marrs, 2019
Graphics © The Big Red Illustration Agency, 2019
First published as THE PASSENGERS in 2019 by Del Rey, an imprint of
Cornerstone. Cornerstone is part of the Penguin Random House group of
companies.

Copyright © Editura Trei, 2022
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-1248-7

Prolog

UK News

Camera Lorzilor a votat în unanimitate în favoarea introducerii, în următorii cinci ani, a mașinilor fără șofer pe șoselele din Marea Britanie. Se așteaptă ca în următorul deceniu mașinile autonome să fie complet interzise.

Partea întâi

Capitolul 1

< Note

1. Programez mașina să ajungă la Ben, la birou.
2. Chem o mașină prin Uber, dintr-un cont „oaspete”. Fără numele real.
3. Mă preia din parcare de la Ben, merg la serviciu.
4. Încep să-i scriu lui Ben un mesaj, cam pe la 10.
5. Pe la prânz îl sun pe șeful lui.

Claire Arden

Când Claire Arden a închis ușa în urma ei, mașina parcase deja în fața casei și o aștepta. A tândălit pe verandă, recitindu-și notițele pe care le scrisese în telefon, până când a auzit piuitul slab al alarmei din interior, semn că s-a activat și locuința e securizată. A aruncat o privire fugitivă asupra clădirilor din suburbie care nu se deosebeau prea mult de restul caselor din Peterborough. Sundraj, de la numărul 27, era singurul vecin aflat pe afară, dirijându-și spre un minivan tânăra și zgomotoasa

familie formată din patru copii, ca un păstor care încercă să-și mâne turma de pe un câmp pe altul. Când a zărit-o, i-a aruncat o jumătate de zâmbet și i-a făcut semn cu mâna, fără prea multă tragere de inimă. I-a răspuns și ea cam în același fel.

Claire și-a amintit petrecerea din primăvară, când Sundraj și soția lui, Siobhan, au sărbătorit cea de-a cincisprezecea aniversare a căsniciei lor. Au făcut un grătar și au invitat aproape toată strada. Cherchelit, Sundraj a găsit un moment în care s-o încolțească pe Claire la baia de la parter și să-i sugereze că, dacă ea și Ben, soțul ei, aveau vreodată de gând să-l invite și pe un al treilea la ei în dormitor, el era deschis la propuneri. Claire l-a refuzat politicos și Sundraj s-a panicat, implorând-o să nu-i spună lui Siobhan. I-a promis că n-o va face și așa și avea de gând. Nu-i spusese nici măcar lui Ben. Claire ar fi pariat că absolut oricine de pe strada aia avea cel puțin un secret pe care-l ținea ascuns de restul lumii, inclusiv ea. *Mai ales* ea.

Pe când vehiculul lui Sundraj ieșea încet din bucla de la capătul străzii, Claire a tras de câteva ori aer în piept, ca să se liniștească, și s-a uitat țintă spre propria mașină. Se făcuseră trei săptămâni de când Ben semnase contractul de leasing și ea se chinuia încă să se familiarizeze cu multele sale funcții, cu totul noi. Cel mai mare contrast între actuala și fosta ei mașină era că aceasta nu mai avea volan, pedale sau opțiunea de preluare a controlului. Era complet autonomă, iar asta o înspăimânta.

Priviseră fascinați cum mașina venise de una singură la ei acasă și cum parcase pe alee. Simțind disconfortul și reticența lui Claire, Ben o asigurase că oricine o putea conduce, chiar și ea, și că era „rezistentă la idioți“.

Tocmai personalizau setările din aplicație, așa că ea se mulțumise să-i răspundă cu ochii mijiiți și cu un ghiont în braț. Ben protestase, pretinzând că nu la ea se referise când pomenise de „idioti“.

— Nu-mi place când nu sunt în control, îi spusese ea chiar la primul drum pe care-l făcuseră, spre cabinetul medicului. Când mașina semnalizase și depășise alt vehicul, absolut de capul ei, Claire se agățase zdravăn de scaun.

— Asta pentru că ești obsedată de control, replicase el. Trebuie să înveți să ai încredere în chestiile pe care nu trebuie să le dirijezi tu. În plus, asigurarea e ca și când n-ar fi și trebuie să ne apucăm și noi să strângem niște bani, nu?

Claire dăduse din cap fără tragere de inimă. Chițibușar cum era, Ben investise o groază de timp și efort în căutarea celei mai potrivite mașini pentru împrejurările în schimbare din viața lor. Și, după câteva luni de coșmar, a fost bucuroasă să-l vadă reîntorcându-se la vechiul său eu. Încercase s-o implice și pe ea în proces, sugerându-i să aleagă culoarea și materialul pentru tapițeria scaunelor. Dar Claire îl respinsese și-l făcuse misogin, fiindcă sugerase că achiziția unei mașini era „o treabă de bărbat“, iar chestiunile estetice — singurul lucru pe care era ea capabilă să-l priceapă. În ultimele câteva zile, Claire se trezise că-l tot repede fără ca el să aibă vreo vină, așa că după aceea regreta imediat. Dar asta n-o împiedicase să facă în continuare același lucru și se temea că resentimentele sale față de Ben ieșiseră la suprafață mai mult ca oricând.

Privirea lui Claire s-a oprit preț de o clipă asupra portbagajului mașinii, înainte ca o lovitură surdă în rînichi să o smulgă din gândurile ei.

— Bună dimineața, a șoptit frecându-se ușor pe abdomenul umflat și rotunjit.

Bebeluşul TATE își făcea simțită prezența pentru prima dată în dimineața aceea. Îi dăduseră porecla asta după ce moașa îi informase că avea cam o jumătate de kilogram, la fel ca o pungă de zahăr Tate & Lyle. În orice caz, începuse ca o glumă și până la urmă rămăsese așa, astfel că acum se gândeau serios la numele ăsta.

Presupunând că totul avea să meargă conform planului, în două luni Claire avea să devină mamă pentru prima dată. Dr. Barraclough o avertizase că, având în vedere tensiunea ei mare, era esențial să se streseze cât mai puțin. Ușor de zis, greu de făcut. Iar în ultimele câteva ore, devenise de-a dreptul imposibil.

— Hai că poți, a spus ea cu voce tare și a deschis portiera. Și-a pus geanta pe locul din dreapta și s-a aplecat să se așeze în mașină, cu fundul înainte. Burta de gravidă începuse să se vadă mult mai devreme decât în cazul prietenelor sale care fuseseră însărcinate și câteodată se simțea de parcă ar fi dus un pui de elefant. Corpul ei avea constant reacții contradictorii — unele părți i se pleoșteau, în timp ce altele păreau gata să explodeze.

A apăsat pe un buton ca să închidă portiera și s-a uitat spre scannerul de retină. Aruncând o privire rapidă în oglindă, Claire a observat că ochii ei albaștri erau înconjuțați de o umbră roz-alburie, iar cearcănele întunecate din jurul lor se zăreau chiar și pe sub fondul de ten. În dimineața aceea nu-și întinsese bretonul blond, așa că acum îi atârna dezordonat peste sprâncene.

Odată ce scanarea a confirmat că era Pasager înregistrat, motorul electric a pornit silențios, iar consola

centrală de la bord și sistemul de operare s-au luminat în alb și albastru.

— La Ben, la serviciu, a spus ea și pe ecran s-a afișat o hartă tridimensională, cu traseul de acasă până la el la birou, la câțiva kilometri în afara orașului.

În timp ce mașina s-a pus în mișcare, Claire a tresărit violent auzind cum din boxe izbucnesc, fără niciun avertisment, piese rock din anii 1990. Gusturile muzicale îngrozitoare ale lui Ben o scoteau din sărite, la fel și volumul la care asculta aceste piese. Dar încă nu știa cum să oprească lista lui de melodii și să și-o creeze pe-a ei. Apoi, auzind primele acorduri ale unui cântec vechi de la Arctic Monkeys, preferatul lui Ben, n-a mai reușit să-și rețină lacrimile, amintindu-și că el știa pe de rost versurile.

„De ce ne-ai făcut asta?“ s-a tânguit ea. „De ce acum?“

Claire și-a șters ochii și obrajii cu palmele, a oprit muzica și a rămas într-o tăcere apăsătoare, în timp ce mașina și-a continuat călătoria. A trecut încă o dată prin lista lucrurilor pe care le avea de dus la capăt; pentru ca treaba să funcționeze, erau multe de făcut până după-amiază. Își tot repeta în minte că avea motive întemeiate să facă ce făcea; totul era pentru Tate. Și, oricât de mult își dorea să-l vadă, o părticică din ea l-ar fi vrut în siguranță înăuntrul ei, pentru totdeauna, acolo unde l-ar fi putut proteja în continuare de cruzimea acestei lumi.

S-a uitat pe geam chiar când vehiculul a luat-o pe neașteptate spre dreapta, în loc s-o ia la stânga, spre serviciul lui Ben, aflat la periferiile din Peterborough. Claire a mijit ochii la harta de pe sistemul de navigare, sigură că o programase corect. Apoi și-a amintit că Ben îi spusese că,

uneori, mașinile autonome merg pe rute alternative dacă au informații despre ambuteiajele de pe drum. A sperat ca asta să nu lungească prea mult călătoria. Cu cât putea să iasă mai repede din mașina aceea, cu atât era mai bine.

Brusc, imaginile de pe consolă au dispărut. Claire a ezitat, apoi a început să apese la întâmplare pe simbolurile de la bord, căutând o modalitate s-o repornească, însă fără niciun folos.

— Fir-ar al dracului, a bombănit ea.

Dintre toate zilele posibile, azi era cel mai prost moment să se afle într-un vehicul defect.

Mașina a ales o altă rută, apucând-o de data asta pe o bretea, apoi încadrându-se pe o șosea cu două benzi, despre care știa că avea s-o ducă și mai departe de destinație.

A început să se simtă tot mai inconfortabil.

— Ce se întâmplă? a întrebat, blestemând în gând decizia lui Ben de-a o urca într-o mașină fără posibilitatea de a prelua controlul manual.

A apăsât și mai multe butoane, sperând că se va întâmpla ceva care să-i permită să recapete controlul și să-i comande mașinii să tragă pe dreapta.

— A fost programată o destinație alternativă, s-a auzit o voce feminină calmă, pe care Claire a recunoscut-o ca fiind a sistemului de operare al vehiculului.

— Se recalculează ruta. Două ore și treizeci de minute până la destinația aleasă.

— Ce? a răspuns Claire. Nu! Unde mergem?

Când mașina s-a oprit la semafor, și-a dat seama că asta e șansa ei să coboare. A decuplat repede centura de siguranță și a apăsât pe butonul de deschidere a ușii. Odată ieșită din mașină, avea să se adune și să-și regândească planul. Știa că, oricare ar fi fost alternativa găsită,

nu putea lăsa mașina abandonată, asta în niciun caz. Dar portiera nu s-a deschis. A împins-o iar și iar, în mod repetat, tot mai tare și mai tare, dar nici nu s-a clintit. Copilul a lovit din nou.

— O să fie bine, o să fie bine, a repetat ea, încercând să-l convingă și pe el și să se convingă și ea că va găsi o modalitate să iasă.

A întors capul spre mașina aflată lângă a ei la semafor și a început să dea din mâini, ca să atragă atenția șoferului. Dar acesta era prea distras de un film pe care-l urmărea, proiectat pe parbriz. A dat din mâini tot mai agitată, până când, într-un final, a reușit să-i capteze privirea. Bărbatul s-a întors spre ea, dar într-o fracțiune de secundă geamul transparent s-a opacizat. Fusesse activat de la distanță controlul spațiului privat, așa încât nimeni să nu-i poată vedea disperarea.

Teroarea a pus stăpânire pe ea când, în fine, a priceput ce se petrece: altcineva îi controla mașina.

— Bună dimineața, Claire, s-a auzit prin difuzoare o voce masculină.

Fără să vrea, femeia a lăsat să-i scape un țipăt. Vocea era calmă și relaxată, aproape prietenoasă, dar cu siguranță nu în favoarea ei.

— Probabil că ți-ai dat seama deja că nu mai deții controlul asupra mașinii, a continuat vocea. De aici înainte eu decid destinația.

— Cine ești? Ce vrei?

— În momentul ăsta nu contează niciunul dintre aceste lucruri, a replicat vocea. Singurul lucru pe care trebuie să-l știi acum este că în două ore și treizeci de minute este foarte posibil să mori.

Capitolul 2

 ROUTE MASTER 2000

NUMĂRUL CASEI:	necunoscut
NUMELE STRĂZII:	necunoscut
COD POȘTAL:	necunoscut
ALTE DETALII:	56,006°N, 3,3884°V

Jude Harrison

Jude Harrison stătea cu ochii pironiți pe încărcătorul care ieșea din perete, înfipt în priza mașinii sale.

Nu avea idee de cât timp se afla în mașină, holbându-se la stația de încărcare, sau de ce îi captase aceasta atenția. Dându-și seama că a pierdut noțiunea timpului, a verificat ceasul de la bord. Ca să rămână în programul fixat, trebuia să pornească la drum în curând. A aruncat o privire spre indicatorul bateriei: rămăseseră zece minute până la încărcarea completă. Nu-i trebuia plinul pentru

distanța pe care o avea de străbătut, dar îl neliniștea să știe bateria sub trei sferturi din capacitate.

Majoritatea celorlalte vehicule din parcare supermarketului se încărcau folosind metode mai moderne decât avea mașina lui. Acestea făceau plinul din mers, utilizând încărcătoarele „în mișcare“ instalate în asfalt sau la semafoare, senzori giratorii, locuri de parcare sau chiar fast-fooduri drive-thru. Jude cumpărase această mașină autonomă la începutul mult-ridicatăi în slăvi „revoluției rutiere“ derulate de guvern. Peste noapte se transformase din șofer în Pasager — adică persoana a cărei mașină nu conținea preluarea manuală a controlului. Vehiculul lua singur toate deciziile. Comparativ cu multe altele, modelul său era de-acum depășit și curând avea să descarce automat software-ul care îl opera, forțându-l astfel să facă o actualizare. I se oferiseră facilități fiscale pentru achiziționarea unui model mai avansat — hi-tech —, dar refuzase. N-avea niciun rost să cheltuiască bani pe un lucru de care urma să nu mai aibă nevoie pentru prea mult timp.

Stomacul lui Jude a scos un chiorăit gutural, profund, amintindu-i că voia să fie hrănit. Știa că trebuie să mănânce ca să-și păstreze energia și să treacă peste această dimineață. Dar n-avea poftă de mâncare, nici măcar pentru gustările cu ciocolată pe care le păstra în buzunarele laterale ale bagajului așezat pe locurile din spate. A ieșit din mașină și s-a îndreptat spre supermarket; a ocolit însă zona cu alimente, mergând spre toaletă. Acolo și-a golit măruntaiele, s-a spălat pe mâini și pe față și s-a zvântat sub aparatul montat în perete. A scos din buzunar o periuță de dinți de unică folosință, conținând pastă de dinți ce se transforma într-o spumă la contactul cu saliva, și a început să-și curețe dinții.

Luminile aspre de deasupra oglinzii se reflectau în scalpul lui și îi arătau subțirimea părului de la tâmple. De curând începuse să-l taie tot mai scurt, fără să mai încerce să-l aranjeze ca să-și ascundă chelia. Și-a amintit că taică-său îi avertizase, pe el și pe fratele lui, că începuse să-și piardă părul cam pe la 30 de ani, iar Jude îl moștenea. Prietenii lui urmau tratamente ca să-și păstreze podoaba capilară; Jude le respinsese pe toate, inclusiv remediile cosmetice populare. Nu-și reparase nici măcar cei doi dinți de jos înghesuiți unul într-altul, ceea ce însemna că zâmbea mereu cu buzele strânse.

Trecuse aproape o săptămână de când se bărbierise ultima dată, iar asta făcea ca tenul lui măsliniu să pară și mai întunecat. În ciuda oboselii, albul ochilor rămăsese strălucitor și făcea ca irisul verde să pară de culoarea merelor coapte. Și-a așezat palmele pe tricou și a pipăit cu degetele conturul stomacului și al coastelor. Își dădea seama foarte bine cât slăbise în ultima lună și arunca vina pe tensiunea organizării fiecărui detaliu, astfel încât ziua de azi să fie un succes.

A aruncat o privire spre încheietură, ca să vadă cât e ceasul, uitând că renunțase demult la el. Aduna tot felul de informații despre puls și temperatură, astfel încât să-i arate metabolismul, tensiunea și multe alte diagnostice despre care nu voia să fie informat. Nu avea nevoie să citească niște cifre pe un ecran ca să știe că îi crește nivelul de stres.

Jude s-a întors la mașină și, mulțumit că bateria era încărcată, a scos cablul din priză și a tras de câteva ori aer în piept, adânc, înainte de a urca și de a informa sistemul de operare al mașinii, activat vocal, despre următoarea sa destinație.

Mașina a pornit pe drumurile de la marginea orașului, rulând cu viteza maximă de 40 de kilometri pe oră, în timp ce Jude își amintea cât de mult îi plăcea să fie singurul care controla vehiculul. Își luase permisul de conducere chiar în ziua în care împlinise 17 ani și, la momentul acela, i se păruse că e cea mai mare realizare din lume, fiindcă îi dădea libertatea după care tânjise.

Putea părăsi când voia satul în care se născuse și crescuse. Ca să arunce câte o privire în lumea „de afară“, nu mai era legat de orarul haotic al autobuzului, de părinții sau de fratele lui. Îi producea disconfort faptul că, în prezent, copii de 14 ani erau Pasageri în vehicule complet autonome. Era ca și cum ar fi trișat.

Jude și-a mai amintit și de vremurile când drumuri ca acestea erau evitate la acea oră a dimineții, din cauza blocajelor de la ore de vârf, când se mergea bară la bară. Acum, mașinile alunecau lin pe străzi, discutând una cu alta prin intermediul rețelei de comunicații interne, pentru a reduce gâtuirile și congestiile din trafic. Oricât de mult respingea acest tip de mașini, veneau totuși cu niște avantaje.

O mare parte din bord era ocupată de sistemul de sunet și de un ecran OLED mare, interactiv, unde putea controla tot, de la alegerea postului de televiziune până la e-mailuri, rețele sociale și materiale de citit. A navigat în meniu până când a găsit un dosar albastru, cu eticheta „Vacanțe de familie“. A bifat o secțiune pe care scria „Grecia“ și pe ecran a apărut o selecție de filme. L-a ales pe cel intitulat „Restaurant“ și a apăsat pe „redare“.

Imaginea cu înaltă rezoluție era atât de clară, încât îi dădea impresia că se afla chiar acolo, relaxându-se în fotoliile de pe terasă, întins alături de Stephenie, înfășurat